

Nr 870

Av herrar Ekvall och Sörenson, *angående ersättningen vid yrkesskada.*

Den som skadas genom olycksfall i arbetet eller genom yrkessjukdom — det rör sig om ca 130 000 skador per år — erhåller ersättning grundad på lagen om yrkesskadeförsäkring. Genom samordningsbestämmelser mellan sjuk- och yrkesskadeförsäkringen gäller den principen att den yrkesskadade under de första 90 dagarna av sin sjukdom får sjukhjälp enligt sjukförsäkringens regler. Ersättning från yrkesskadeförsäkringen träder i regel in först efter 90 dagars sjukskrivning.

Bestämmelserna innebär att den yrkesskadade erhåller sjukpenning enligt sjukförsäkringens sjukpenningsskalor. Kostnader för läkarvård ersätts med $\frac{3}{4}$ av kostnaderna (dock under förutsättning att läkaren följt de taxor som försäkringskassan har). Av resekostnaderna betalas med vissa undantag det belopp som överstiger 4 kronor.

Efter samordningstidens utgång utgår sjukpenningen oförändrad. Kostnader för läkarvård, resor och medicin bekostas helt av försäkringen.

Vid invaliditet som överstiger 10 % utgår från yrkesskadeförsäkringen livränta, som baseras på den medicinska invaliditeten samt inkomsten vid skadetillfället. Vid dödsfall utgår viss ersättning för begravningskostnaderna samt efterlevandelivränta. Livräntorna är samordnade med den allmänna försäkringen.

Tjänstemännagrupperna har i allmänhet genom avtal med arbetsgivarna tillförsäkrat sig full täckning för inkomstbortfallet vid såväl sjukdom som yrkesskada. För LO:s medlemmar som arbetar inom det privata näringslivet gäller så gott som undantagslöst att ersättning vid yrkesskada endast utgår enligt lag.

Samma ersättning vid yrkesskada och sjukdom

Från olika håll har hävdats att en fullständig samordning av yrkesskade- och sjukförsäkringarna borde genomföras. Man har menat att det inte finns någon anledning att gradera ersättningsnivån beroende på sjukdomsorsaken, och frågan har ställts varför den som är yrkesskadad skall ha bättre försäkringsförmåner än övriga sjuka. Resonemanget har gått ut på att den allmänna sjukförsäkringen bör utge samma ersättning till den sjukskrivne oberoende av om det rör sig om yrkesskada eller »vanlig sjukdom».

Ett sådant resonemang kan accepteras under förutsättning att ersätt-

ningen från försäkringen helt kompenserar inkomstbortfallet. Så är emellertid för närvarande inte fallet. Med nuvarande ersättningsnivå får vissa grupper, beroende på sitt yrke, en väsentlig lägre standard än andra grupper.

På längre sikt

Det är angeläget att snabbt komma fram till en försäkringsordning, som helt kompenserar inkomstbortfall och som helt ersätter kostnader, som uppkommer såväl vid »vanlig» sjukdom som vid yrkesskada. En utredning med uppgift att konstruera den tekniska lösningen för en sådan försäkring bör snarast komma till stånd. Med hänsyn till att en reform av här antytt slag är mycket kostnadskrävande och att ett fullt genomförande av reformen kan vara aktuellt först om ett antal år, är det angeläget att en delreform omfattande skyddet vid yrkesskada omedelbart genomföres, allra helst som orättvisorna på detta område är särskilt markerade och också av de anställda upplevs som djupt orättfärdiga.

Under åberopande av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en utredning i syfte att nå full ekonomisk kompensation vid inträffad yrkesskada.

Stockholm den 28 januari 1969

Bernt Ekvall (s)

Lars-Ingvar Sörenson (s)

Nr 871

Av fru **Fränkel**, angående beräkningen av semester och arbetslöshetsersättning för deltidsarbetande.

(Lika lydande med motion nr 793 i Första kammaren)

Stockholm den 28 januari 1969

Ingegärd Fränkel (fp)